

Geachte mevrouw/mijnheer,

De redactie van KRO's Spoorloos ontving de afgelopen dagen verscheidene mails van mensen die ontstemd zijn over een interview met onze verslaggever Derk Bolt in het Friesch Dagblad. Wij konden daar niet direct op reageren: gelet op de heftigheid van de reacties wilden we nagaan hoe dit artikel tot stand heeft kunnen komen.

Na lezing van het artikel kunnen wij in alle eerlijkheid alleen maar zeggen dat wij heel goed begrijpen dat de inhoud als zeer grievend is ervaren door mensen die op welke wijze dan ook bij adoptie betrokken zijn. Het spreekt voor zich dat wij onze verslaggever Derk Bolt om commentaar hebben gevraagd. Om redenen die in de loop van deze mail duidelijk zullen worden, hecht Derk Bolt er zelf aan om op uw mail te reageren.

Anders dan gebruikelijk, is het artikel vooraf niet ter goedkeuring voorgelegd aan Derk. Hij zou met publicatie zeker niet akkoord zijn gegaan, omdat hij zich niet herkent in de context van het artikel. Ik heb geen reden om daar aan te twijfelen.

Met Derk betreur ik de publicatie van het interview. Uit de bijgaande door hem zelf opgestelde brief, blijkt naar ik hoop in welk licht de aan hem toegeschreven citaten gezien moeten worden.

Met de meeste hoogachting,

Paul Vertegaal,
eindredacteur KRO's SPOORLOOS
035-6713838

Hilversum, 7 januari 2004

Geachte mevrouw/mijnheer

Naar aanleiding van uw reactie op een interview met mij in het Friesch Dagblad voel ik mij verplicht u een toelichting te geven op wat is gepubliceerd.

Ik betreur de publicatie van het artikel zoals het is verschenen omdat mijn uitlatingen uit hun verband zijn gerukt waarbij elke nuance ontbreekt.

Het artikel is niet, zoals was afgesproken, voor publicatie aan mij is voorgelegd. Dat is geen excuus, maar een vaststelling. Ik heb in de afgelopen jaren vele malen gepraat over mijn werk en mijn gedachten over het onderwerp adoptie. Maar al te vaak filosofer je in een dergelijk gesprek over de voors en tegens. En, indien in een verkeerde context geplaatst, kan zo iets helemaal verkeerd overkomen. Ik wil niet dat mijn beperkte blik op dit onderwerp als pedante waarheden in de krant komen. Vandaar dat inzage voor publicatie voor mij essentieel is. Voorbeelden die je noemt mogen niet veralgemeniseerd worden. De dingen die je meemaakt zijn exemplarisch en niet universeel.

Ik realiseer me heel goed dat ik als verslaggever bij Spoorloos eerder wordt geconfronteerd met de 'niet zo positieve kant' van adoptie. Ik word veel aangesproken door adoptiekinderen en adoptiefouders. We praten dan over Spoorloos en adoptie en ik ben blij wanneer het goed met die mensen gaat. Vaak hebben we het ook over de problemen. Problemen die elke adoptiefouder of adoptiekind herkent. Dat doe ik met open vizier, met respect voor de anderen. Het zijn altijd prettige gesprekken.

Ik was daarom, met u, ook verbijsterd toen ik in het gewraakte artikel allerlei gedachtecronkels las die als belangwekkende waarheden van een zogenaamde ervaringsdeskundige werden gepresenteerd. De meeste woorden herkende ik wel, de context absoluut niet.

Er is bij mij geen enkele twijfel over de goede wil en overtuigende liefde van ontvangstouders die ten grondslag ligt aan 99% van de adopties.

Wanneer ik praat over de keerzijde van adoptie, ben ik er niet op uit om adoptiegevers, ontvangers of kinderen ook maar iets te verwijten. Ik heb juist te doen met kinderen die niet thuis kunnen opgroeien, met biologische ouders die zich verplicht zien hun kind af te staan. Ik ben ervan overtuigd dat je het best bij je eigen ouders kunt opgroeien, maar ik zie in dat er omstandigheden kunnen zijn waardoor dat niet mogelijk is: armoede, vaders die hun verantwoordelijkheden ontlopen, culturen waarin ongehuwde moeders niet worden geaccepteerd.

Ik begrijp dus waarom mensen zich soms gedwongen zien hun kind af te staan.

Ik ben een verantwoordelijk mens en zou mijn kinderen nooit inruilen voor drank en andere verleidingen. Maar ik moet, tot mijn woede vaststellen dat dit soms gebeurt.

Op vele reizen ontmoet ik ouders die net een kindje hebben geadopteerd. We praten, ik druk ze op het hart alle gegevens van de biologische ouders goed te bewaren en gun alle betrokkenen een gelukkige toekomst.

Ik vind, net als iedereen lijkt mij, dat een adoptiekind nooit een hobbyproject voor kinderlozen mag zijn. Natuurlijk klink dat banaal, maar ik heb geadopteerde kinderen gesproken die hun ouders dat verwijt wel maken.

Ik geef toe, mijn referentiekader is mijn Spoorlooswerk. Ik zie daarbij vaak de pijnlijke kant. En dan heb ik te doen met de mensen die het betreft en had ik het ze graag beter gegund. Dat tolt in mijn hoofd wanneer ik over mijn ervaringen met adoptie praat.

Daarom wil ik ook graag elk artikel van te voren lezen. Om te voorkomen dat mijn gedachten over dit onderwerp worden gepresenteerd als absolute waarheden. En om ervoor te zorgen dat mijn woorden in de juiste context worden gebruikt.

Ik begrijp dat de uitlatingen in het artikel in het Friesch Dagblad voor betrokkenen en andere weldenkenden als grievend, zelfingenomen en vooral bespottelijk overkomen. Dat komen ze op mij ook. Ik kan u alleen maar oprecht zeggen dat mij dit ten zeerste spijt.

Alle respect voor adoptiefouders die de kracht en de liefde opbrengen om een geadopteerd kind een fijn en gelukkig leven te geven. Hoe zou je dat respect niet kunnen hebben?

Ik kan mij best voorstellen dat ik u niet zomaar overtuig. Mij rest slechts u te verwijzen naar vele eerdere publicaties waarin mijn woorden wel op de juiste wijze zijn weergegeven.

Tot slot hoop ik alleen maar dat u de zoektochten in Spoorloos wilt zien als mijn eigen verhaal over wat ik meemaak. U kunt erop vertrouwen dat dat een eerlijk verhaal is. Dat schrijf ik namelijk zelf.

Derk Bolt